

טוֹטוֹים

עלון קיבוץ בית-השיטה

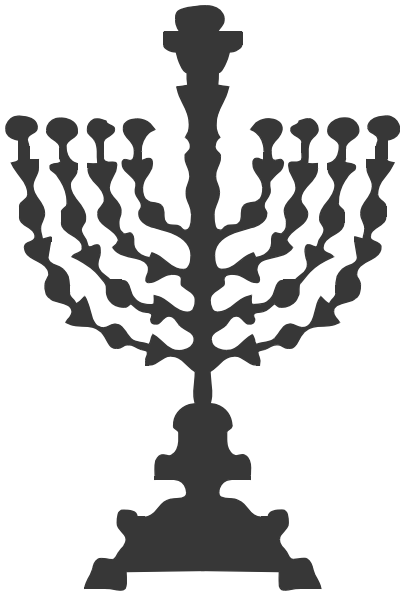
ה מ נ ו ר ה

בנימין זאב הרצל, 1897

בראשית דולק אור אחד, ועוד אחד
ועוד אחד, ועוד אחרים.
החושך יחלוף כליל.
מתוך הצעירים, בני דלת העם,
ייבקע האור בראשונה,
ואחר ילוו עליהם האחרים, אוהבי הצדק והאמת,
החופש והקדמה האנושית, היופי.
ובהיות הנרות כולם דולקים,
ישתאו וישמחו על העבודה שנעשתה.
אין לך תפקיד חשוב ומביא אושר יותר
מתפקיד השמש משרת האור.

* * *

- * בליל-שבת 26.12 - מיפקד אש על מגרש המיפקדים
- * בערב - מסיבת חנוכה בפאב השכונתי
- * במוצאי-שבת 27.12 - מפגש עם ח"כ שלי יחימוביץ (?)
חג שמח לכולנו!

חנוכה חג האור - תשס"ט

נקודות אור בחיי

העושים כמעט רק לביתם, מצאנו עצמנו פעילים בחינוך הנכדים, מכירים את שמות

ילדי הגן, את הוריהם התושבים, נהנים להשתתף בחגים (במקום לנסוע רחוק לאחד מהם). לכן חשוב לי מאוד שבית-השיטה תשמור על המהות והתוכן שלה, כמו גם על צורתה החיצונית. אני רוצה שיהיה נעים לחיות כאן. היום יש לנו שני בנים כאן (צור ואמיר) ומשפחותיהם, ובליל-שבת מסבים לשולחננו יותר מעשרה איש. יש אור גדול מזה?

חנוכה - חג האור. כהכנה ליומן החג שלחנו שאלונים לעשרות חברים שבהם התבקשו לציין נקודות-אור בחייהם האישיים והקיבוציים. לתדהמתנו, הפעם לא קיבלנו אף לא תשובה אחת, אולי מחמת הטרחה שבדבר, אולי בגלל הקושי שבכתיבה, או שמא – לא נמצאו אורות בחיינו? ישבנו על המדוכה, חברי המערכת, והחלטנו לא לוותר! התמקדנו בכמה נשים מאושרות ששמחו לציין את האורות בחייהן היום. אז, הנה התשובות.

שורקה פרידמן

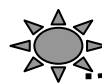
האור של שורקה מגיע ממקום אחר: לפני שנה 'סגר' המחזור שלה, "כפירים", 60 שנה. שורקה נרתמה לעשייה חברתית, וראתה בכך ברכה. "המפגש הראשון שלנו היה בגיל 40, ומאז - לא נפגשנו. היום כשיש לנו יותר פנאי, הרגשנו צורך להיפגש שוב. ההיענות הייתה מאה אחוז. התאספנו במרח"ב, והנוסטלגיה זרמה... מסתבר שהקשר בינינו דומה לקשר בין אחים שגדלו יחד, קשר שאי-אפשר לנתק.

אחרי כמה חודשים ארגנתי (עם דובי שושני) טיול לפריחת הכלניות ביער בית-קשת. נהנו מאוד והיה טעם של עוד. בסתיו האחרון טיילנו לרמת-הגולן לחלמוניות, יום שלם עם בני הזוג. לצערנו, המפגשים האחרונים לא היו מתוכננים והם היו בהלוויה של אבישי גלבע ובאזכרת ה-30 לזכרו. אבישי הוא הנפטר השישי שלנו (אחרי אלי ביקלס, יוחי גלעד, משה שחורי, מאיר סקל, פני פרח - זיכרונם לברכה). אגב,

נוקי שרון:

חזרתו של בנו נווה לבית-השיטה עם הילה אשתו ואופק בנם, הביאה לנו אור גדול המשפיע על כל שטחי חיינו. אנחנו חיים מחדש את הילדות בקיבוץ. נעשינו שותפים פעילים בחינוך, ומרגישים את דופק החיים בבתי-הילדים היום. כסבים אנו עוקבים אחרי כל שלב בהתפתחותו של הנכד, נותנים אהבה נטו, ללא לחץ וללא התניות. דור ההמשך הבונה את ביתו לידנו, מחזיר לנו את תחושת הביטחון.

תמר אדר:

הימצאותם של הנכדים עושה אותנו צעירים יותר, ומחזירה אותנו לאזור בתי-הילדים. מהפינה הרחוקה של גמלאים

נקודות אור בחיי

"שבת חצר"

בית-השיטה הולכת ומתגנדרת בזכות חברים ותושבים שמקום מגוריהם חשוב ואיכפת להם. קרוב ל-10 גיוסים התקיימו עד כה במסגרת "שבת חצר".

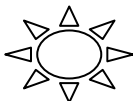
הרעיון צמח מרצון לקבל את שנת ה-80 בצורה נאותה ומכובדת, והפך אחר-כך לאירוע מתגלגל.

הצוות המוביל הצליח למשוך את הציבור גם אחרי ה-80, וכך משכימים קום, אחת לחודש בשבת, עשרות אנשים המתפנים לא רק לביתם מבצרם, אלא ל'צורכי הכלל'.

עם שחר מתכנסים על כוס קפה, מחליפים כמה מילים, שמחים לשוב ולהיפגש, גאים להיות יחד במדורת השבט, ויוצאים לנכש עשבים. ובסיום, מקנחים בארוחה קלה על רקע דברי סיכום והערכה.

הגיוס האחרון היה באזור בית-העלמין, והבא אחריו יתקיים בתאריך 3.1.09 (אם לא ירד גשם). הגיוסים מתקיימים בשבת הראשונה של כל חודש. אז מי שרוצה להתאים את תכניותיו ללוח הגיוסים, שיסמן זאת ביומנו.

הגיוסים מעידים שבית-השיטה יפה לא רק בדיבורים אלא גם במעשים. זוהי נקודת אור המאירה את חברתנו באור יקרות.

א ו ב מ ה

אפרת שלם

יש לו עיניים מלאות כוח, חיוך אבהי שופע רוך, דיבור איטי, בטוח, ללא מאמץ. או ב מ ה.

עדיין הלומה מהתרגשות, מהתעוררות. מי היה מאמין? אפילו ההיסטוריה לא מאמינה לעצמה. זו סטייה מתקן. שבירה של פרדיגמה. או ב מ ה.

והוא שחור. והוא לבן. והוא בן למשפחה חד-הורית, והוא דתי, והוא חילוני, והוא אפריקאי והוא אמריקאי, והוא עני והוא עשיר, והוא צנוע, והוא סקסי, והוא בא משום-מקום ומכל מקום, והוא - אני, והוא - אתה. והוא כל אחד. או ב מ ה.

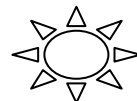
שישה מיליארד איש בתבל יחלו לאיש הזה. זה שבא משום מקום. שאומר Yes can I בלי למצמץ. שישה מיליארד איש ייחלו לאיש שלא נושם רק בורסה, מדדים, תאוות ותדמיות, איש שיש לו עוד 'משהו'. קוראים לזה: ערכים.

או ב מ ה.

ועכשיו, התקווה.

לא יהיו לו מאה ימים של חסד. אבל החסד ל בבחירתו עולם - גדול, והחסד הזה ניתן רק לו, לאיש הזה שבא משום מקום.

נכתב ביום היבחרו

מהי בית השיטה בשבילי?

כתב: רועי יוניש

שתי רשימות שלא נכנסו ליומן השמונים והן מלאות אור

עברו כמעט 20 שנה מאז שעזבתי את העמק. לפני כ-7 שנים חזרנו אליו וקבענו את ביתנו בכפר-יחזקאל.

בית-השיטה היא בשבילי אנשים, מקומות, אירועים, שירים ורגשות המתמזגים כבליל של זיכרונות המאירים את דרכי: סבא וסבתא, אולם הספורט, אלק, הסרטים של יום שלישי (במיוחד כיסאות הקולנוע), הבית ההולנדי, לארי, שלומית, מרחבים ירוקים, משחקי כדורסל, ניצה, חופש, לאה, חדר-האוכל, מוקי, "החיטה צומחת שוב", עמליה, הבריכה, שבו, 'הפורד', יוחאי, גבעת בית-הספר, בית-הכיתות, נתנאל, המיזללה, יפתח, שורי, המתנדבות, האיזולטור, צילה, יוחנן ויוחנן, ערבי שירה.

גיוסים, מישקה, רפת, ניר, גרעיניסיטיות, טיולים, כיליון, קטיף עשרת הימים, שמעון, הסידרייה, פנינה, האשקולית, חגים, חנוך, הכביש ההיקפי, 'מצפה יוס', השמורה (במיוחד הטווסים).

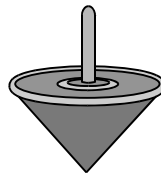
חירבת שאטה, דיצי, כוורות, מקלט הדיסקו, עובד, בריכת גיורא, 'חורשת נורית', פחדים, מקומות ורגעים רומנטיים בהם חוויתי את בגרותי, שכול, שכונת הבריכה, זיתייה, גברי, בית אדום, החבר'ה מביה"ס (במיוחד "נורית", כיתתי), גן ה', משפחה על כל גווניה, (במיוחד זיו, שירי ורם), גאוה, שייכות, אבא ואימא.

לכל אלה ולעוד רבים אני חב תודה גדולה. תודה על ילדות ובגרות נפלאות. לרגל השמונים מזל-טוב לקיבוץ שהוא לא רק מקום.

עבודה בלי משגיחים

שבתאי: היה לי רושם שחברים אינם 'חיים' די את עבודתם. יש הרגשה של 'מה איכפת לי'. למה אנו עובדים? קודם כול, כדי לפרנס את עצמנו, ושנית, לשם יצירת ערכים. לפי הכרתנו - בלתי מוסרי להרוויח בלי עבודה. עלינו ללמוד מהטוב והרציונאלי של המשק הקפיטליסטי. לראות את עצמנו בוגרים, כדי להקים את מפעלנו **בלי משגיחים**, (ולמה אנו עושים כל כך הרבה עבודות בלתי גמורות??)

יומן הקבוצה 1932

שמונים וחודשיים

אמור: "עמק"

כתב: בני לוי

נדלג על טשרניחובסקי הבלתי נמנע ועל 'האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו', לא נשאל מהי אותה תבנית, האם היא פיזית וחומרית, או רוחנית ונפשית. לא נשאל גם על איזו מולדת מדובר, לאומית או גיאוגרפית, ואין הדברים חופפים, שהרי גם בנו מוטמעים זיכרונות הורינו שגדלו במקומות ובנופים אחרים.

אמור **עמק**, אמור **גלבו**, אמור **מעין** - והממשק הממוחשב שבראשנו מציף את מסכי זיכרוננו בשפע דימויים חזותיים שצברנו בימי ילדותנו ונעורינו.

אמור **פרדס**, אמור **כרם**, אמור **פלחה** - ומצטרפים לזיכרון גם ריחות של פריחה, של גשם ראשון ושל אדמה חרושה.

אמור **עונה**, אמור **גיוס**, אמור **השפמה** - ולתמונות ולריחות יתווסף קולו של טרקטור חורש בשדות, ציוץ ציפורים עם שחר וכרכוש הכפית בספל קפה ראשון.

אמור **חיטה**, אמור **צומחת**, אמור **שוב** - ויופיעו חילופי העונות ומחזור החיים, וקריעת פתע וטקס קבורה צבאי, ושיר.

* נכתב לפתיחת תערוכת השמונים

מזל טוב

לדיצי בן-מאיר

להולדת הנכד - יובל
בן לרועי וסינטיה בחדרה
זר ברכות חמות
לבני המשפחה

מזל טוב

לעינת ודני סער

להולדת הבן
ברכות חמות
לסבים **סימה ודני גוטסמן**
ולבני המשפחה

מזל טוב

לנעמי וגדעון צביק

להולדת הנכד - שי
בן לשרון ואילן טמיר
במושב עמיקם
שפע ברכות למשפחה

מזל טוב

ליעל ותמיר פיאטקה

להולדת הבת - שיר
ברכות חמות
לסבים **רותי ומוקי פלד**
ולבני המשפחה

מזל טוב

לדודן ומירב פרג

להולדת הבן - איתמר
ברכות לבביות
לסבים **מאירה ויוסף**
ולבני המשפחה

מזל טוב

ליואל יפה

להולדת הנכדה - כרמל
בת למורן וסטרואן
בלונדון
שפע ברכות למשפחה

העולם שייך לדיגיטאלי

כתבה: תמר אדר

תמונות של גני ילדים וכיתות, אוסף נדיר של מאות תמונות קטנטנות שחור-לבן שצילם צבי ינאי בעת שירותו בצבא הבריטי, בהן מופיעים חברי בית-השיטה ששרותו בבריגאדה. אוסף ענק של אלפי תמונות שנאספו בארכיון בכל תחומי חינו, שהיה ממין ושמור במעטפות ובמיכלים, נרשם ועובר להיות אוסף דיגיטאלי. צלמי בית-השיטה לדורותיהם תרמו לאוסף הזה, חלקם ידועים, חלקם אנונימיים: **ישראל ספקטור, אלינור פורת, יונה ירחי, צבי צצקס, צבי ינאי, יעקב המאירי, דיצי בן-מאיר, חיים בניאן, יובל ארנון, יוסי פרנקו, אברהם ברוך, עמוס בוכמן, גדעון קוטנר**, ועוד רבים. היו שנים בהן הדביקו את התמונות על בריסטול שחור, היו שנים בהן כתבו על התמונות, ערכו אלבומים מחומרים שהזיקו לתמונות. היום ידועות טכניקות חדשות.

את קלטות-הטייפ שנאספו בארכיון, התחלנו להעביר במכשירים על-מנת לשמור עליהן שלא ימחקו, לרשום מה ומי בהן: היסטוריה שלמה של בית-השיטה, קולות של חברים וזמרים שהונצחו בהקלטות ישנות שהיום עוברות לדיסקים דיגיטאליים. קלטות וידיאו מסוגים שונים שהיום אין אפשרות להשתמש בהן, יחדשו את נעוריהן, ואנו נוכל לצפות בסרטים שסליליהם שבקו חיים מזמן.

לפני חצי שנה פנתה אלינו ניצה מ"בית יגאל אלון" שבגינוסר בהצעה מפתה שלא יכולנו לסרב לה. וכך הסבירה: ישנו יהודי אחד בארצות-הברית המציע להעביר לטכנולוגיה דיגיטאלית את הארכיון שנאסף ב"בית יגאל אלון". הכול בתרומה, ועל חשבוננו, למען ישמר החומר הרב, ויהיה אפשר להשתמש בו ולהפיצו בעולם. "בית יגאל אלון" נענה להצעה זו, וצרף לכך גם ארכיונים נוספים מאזור הצפון.

היום מצב הארכיונים הקיבוציים ככי רע: אין תקציב, אין אנשים הרוצים לעבוד בהם, העובדים הוותיקים התבגרו, המשכורת נמוכה - אלף סיבות, ותוצאה עצובה אחת.

לשמחתנו, בבית-השיטה קיים ארכיון גדול ומסודר, הודות לוותיקים ששמרו עליו במשך 80 שנות "קבוצת החוגים", והודות להבנה של המזכירות השונות שיש לשמור עליו גם היום. כך נכנס הארכיון שלנו לתכנית האדירה הזו. המטרה - להעביר את כל התמונות, הנגטיבים, השקופיות, קלטות-הטייפ, קלטות-הווידיאו, סרטים ישנים וחדשים, את כל אלה להעביר לדיגיטציה.

היום כל החומר העתיק עובר מיון, רישום, רענון ואריזה. הכול-הכול, כולל נגטיבים ישנים מהימים של ראשית הקבוצה במעיין, ארכיונה של אלינור פורת, צילומי הרבים של יונה ירחי מימי העבודה בסדום וימי ההגנה, אלבומי

המרתק הזה. בכל העבודה הזו עוסקות חנה
סלע ואנוכי מזה חצי שנה.

מזל טוב
לרינה ארז
לשמואל ווילמה

להולדת הנכדה - רוני
בת לויקה ודני
שפע ברכות
לכל בני המשפחה

מזל טוב
ליהודית ומשה פלד
להולדת הנכדה - ניצן
בת לנעמה וגיא גיסר
בנס ציונה
זר ברכות
לכל בני המשפחה

מזל טוב
ליחיאל ריימי

להולדת הנכד - איתי
בן למואב וסיוון
ביוקנעם
צרות ברכות
לבני המשפחה

מזל טוב
לפאני בונה
עם נישואי הנכד
נועם עב"ל הדס
ברכות חמות
לכל המשפחה

את כל המבצע הזה עושים בנאמנות
עובדי "בית יגאל אלון" בקיבוצים שונים,
כמו גבע, מעוז-חיים מזרע מסילות, ובית-
השיטה בתוכם, כולל ארכיונו של עזריה
אלון. האוספים מהקיבוצים מועברים
למעבדות,

ומוחזרים. אנחנו כאן בארכיון אורזות,
ורושמות, ופוגשות אגב כך, חומר רב שלא
הכרנו, סיפורים מרתקים מעברה של בית-
השיטה, למרות שכבר שנים רבות אנו
חורשות את החומר.

ידוע שחומר דיגיטאלי מוצא את דרכו
לאינטרנט, ואמנם הכוונה הסופית
שהחומר מארכיונים של ישראל יעבור
לאינטרנט, והעולם יוכל להיחשף
להיסטוריה הציונית. פשוטו כמשמעו:
חומה ומגדל, חריש בשדה, התפתחות
החקלאות, התעשייה, החינוך, מלחמות,
שכול, אהבה. הכול בכול. כך כמובן גם מה
שארכיון קבוצת החוגים אגר משך השנים.
זכות יוצרים תשמר לארכיון יהיה צורך
לבקש את רשותנו על-מנת להשתמש
בחומר ליצירה אחרת.

עמיחי שהוא אחראי-על של הארכיון הבין
את התרומה הגדולה שנתרמה ע"י יהודי
עשיר שלא מכיר את בית-השיטה ושאר
הקיבוצים, אבל רוצה לשמור את
ההיסטוריה. כך, למרות המועקה הכלכלית
שלנו, נקנה לארכיון מחשב חדש לאכסון
ושימוש בחומר הדיגיטאלי החדש-ישן.
נקווה שבקרוב יוכלו חברי בית השיטה,
בוגרי האולפנים ובוגרי הכיתה
האמריקאית לדורותיהם הפזורים ברחבי
תבל, אנשים וסטודנטים בעולם, ואולי גם
תלמידי בית-השיטה, יוכלו להציץ בחומר

סוּבָה, הַאֲתָר שֶׁלָּנוּ כַּהֲרֵי הַיּוֹם?

כתב: חגי ב.ג.

ישירה. אנו מחפשים תוכנה מתאימה שתאפשר להציג את כל מספרי הטלפון בצורה מוגנת. מוני מרוז מסייע לנו בתיקון שגיאות בדפי האתר השונים. דינה ארם, עדנה הדר, ואפרת שלם מסייעות בהקלדת החומרים. בעתיד אנו מקווים לתרגם חלק מדפי האתר לאנגלית. יש אפשרות לתת שירותי קידום עסקים באינטרנט במחיר נמוך. האפקט החוצה יהיה גדול. על המעוניינים לפנות לצוות.

ועכשיו קצת מספרים:

עד 30.11.08 ביקרו באתר 1,552 גולשים, שראו 17,950 דפים שונים, בממוצע 12 דפים לביקור. הגולשים היו:

1,200 מישראל, 54 מארה"ב, 23 מאנגליה, 15 מאוסטרליה, 15 מגרמניה, 12 מהולנד, 7 מקנדה, 4 מאיטליה, לבנון ועוד. שיא הזמן: תורכיה 4 שעות. בסה"כ - 36 מדינות.

הפילוח הישראלי:

520 תל-אביב, 517 גבעתיים, 100 חיפה, 71 באר-שבע, 51 פתח-תקווה, 12 ירושלים, 9 ראש העין, ועוד. סה"כ 21 נקודות ישוב. שיא הזמן: באתר ראש העין.

באתר מושקע זמן רב ע"י צוות מסור הפועל ללא תמורה, מתוך תחושת שותפות ושליחות. הנכם מוזמנים להיכנס לאתר ולהרגיש אצלנו ב ב י ת .

ושוב כתובתנו:

www.beithashita.org.il (הקפידו להכניס את האות i למילה "בית", אחרת לא תצליחו להיכנס).

אתר האינטרנט שלנו עלה לאוויר לאחר 3 חודשי הכנה בלבד, שיא של ממש. מתוך שלושת מרכיבי האתר (מידע והיסטוריה, יזכור ומורשת, 'טלמשק' וקהילה) פועל באופן מלא החלק הראשון - "מידע והיסטוריה". דפים נוספים עולים כמעט מדי יום. החלק השני "יזכור ומורשת" מוזן בדפי יזכור נוספים מדי יום ע"י חיים בניאן, שלמה וחגי. בחלק זה יהיו קרוב ל- 500 שמות נפטרים. ל- 400 מהם תהיה תמונה ודף יזכור מלא. חברים הרוצים לצרף לדף של יקיריהם קישור או מידע נוסף, מוזמנים לפנות אלינו עם חומר מוכן במדיה דיגיטאלית. נשמח לקבל תיקונים ועדכונים בכל עת.

עם הפעלת "היזכור" במלואו יהיו באתר כ- 1,000 דפי תוכן, והוא יהיה אחד האתרים הגדולים בתנועה הקיבוצית.

החלק הקהילתי יופעל לאחר סיום "היזכור". לחלק זה ניתן יהיה להיכנס עם סיסמה אישית. חסר לנו מידע עדכני על הנעשה ברחבי המשק. אנו מזמינים חברים ותושבים לשמש כתבים קבועים שיספקו לנו סיפור קצר ותמונות מאירועים שונים. ערוץ "הטלמשק" פועל במתכונת מצומצמת עם טקסט בלבד. הפעלת "הטלמשק" באינטרנט נתקלת בקשיים טכניים. נצטרך, כנראה, להשקיע בכך עוד אמצעים כדי לשלבו באתר.

ספר הטלפונים שלנו הורד בשלב זה מהמסך, כדי למנוע העתקתו ע"י גורמים פיראטים לצורכי התקשרות פרסומית

Myפאב

עלות בלבד. איפה תמצאי כוס בירה ב-10 שקל? כולנו, הצוות

והמלצריות, עובדים בהתנדבות.

איתי: "כשהפאב נמצא קרוב לבית, הכול יותר פשוט וזול: אין צורך בתיאומים, אין צורך בבייביסיטר, בתשלום על דלק, על חניה. בדקנו מקומות רבים בקיבוץ עד שנגעלנו על המקום הזה שהוא - מרכז הישוב, ולידו מגרש חנייה, די מבודד מבתי המגורים".

כרגע המקום יכול לאכלס עד 60 איש, בפנים ובחוץ. אך התכנית לבטל את המחיצה באמצע, ולהכפיל את יכולת הקיבול ל-200 איש. לאחר תקופת ההרצה תיבנה תכנית חודשית. יהיו בה הופעות של זמרים ונגנים שלנו, 'ערבי נושא' (ערב איך, ערב רומי וכו'), הסילבסטר (איך לא?), סרטים, קריוקי, ערבים לנוער, ועוד היד נטויה. במשך הזמן יהיו גם צ'פס וטוסטים, הכול טעים ומזמין. הצוות מדבר על צביון אינטימי, מקומי, ההיפך מהמוני.

הרווחים שיתקבלו, יממנו את החשמל, הארנונה, והמזון. כל הוצאה נרשמת בקופה, ובסוף הערב מתבצע סיכום מדוקדק על פי נהלים מסודרים. לאחר כ-10 פתיחות כבר מסתמן 'גרעין קשה' של לקוחות. באין חדר-אוכל, באין מסעדות, באין מקומות מפגש בלתי-אמצעיים, הפאב השכונתי הוא היום התשובה. רוח מזמינה וממגנטת תשאב גם אותכם למקום המיוחד הזה העושה בימים אלה את צעדיו הראשונים. אז, אם אתם חושבים להציץ ולהיפגע, תוכלו לעשות זאת בימי חמישי, שישי, שבת, הצוות מבטיח שירות עד הלכות האחרון...

ראו הולאנתם.

בכל עיירה קטנה, ותהיה שכוחת-אל ככל שתהיה, יש פאב שכונתי. וגם בקיבוצים לא תמצא היום (כמעט) קיבוץ שאין לו פאב. מסתבר שזהו צורך חיוני הנדרש בסל השירותים המוצע לתושבים בקיבוצי ההרחבות. אז עכשיו גם לנו יש. לא במודל של "הפאבלול", ולא במודל של מועדון דיסקו אחר, אלא במודל של פאב שכונתי, רגוע ואינטימי, המיועד למפגש על כוס בירה. צוות צעיר ונחוש עומד בראש היזמות החדשה: **אורי גל** (האחד והיחיד!), **איתי דניאלי** (תושב, בנו של יגאל דניאלי מכיתת "אילה"), **גלעד וולפין** (תושב, צלם) ו**אודם דרור**, כשאת הרוח הגבית החזקה מעניקים **נועם מרגלית ורחלה עפרוני**.

במשך שבועות רבים, מבוקר עד לילה, עבדו החברה על הפיכת חנות "חידושים" לפאב. הכול נעשה בעשר אצבעות ידיים: דלפק, במת עץ, תאורה, תפאורה, צבע, ריהוט. אנשים תרמו רהיטים ישנים, ועכשיו יש מקרר, קופה, פריזר גדול, מדיח כלים, מחשב להשמעת מוסיקה – מקום מושקע, בלי השקעות.

אורי גל: "הפאב פונה לכל הציבור, כל אחד יתקבל באהבה: צעירים, מבוגרים, חיילים, סבים, כולם. המוסיקה המושמעת אינה 'קורעת', ואפשר לשמוע אחד את השני. יש לנו מאגר של מוסיקה טובה מכל הסוגים, המתאימה לכל שכבות הגיל.

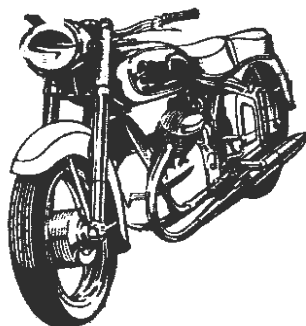
לגבי עוצמת הרעש, הסתבר שהמקום הוא אקוסטי בגלל עובי הקירות. עמדנו בחוץ, די רחוק, ולא שמענו כלום, כך שדיירי הסביבה יכולים להיות רגועים.

היזמות היא ללא מטרות רווח, לכן המחירים שלנו ממש מצחיקים, מחירי

הודו - ארץ תובנות

טייל, הרגיש, וסיפר: חיים אוחיון

השוליים, כביכול, ואין לחץ. אין עצבים. מסתבר שהמוח חושב טוב יותר כשהגוף במהלך איטי. והרוגע הזה התאים לנו. זה כל הקטע של הודו."

-איזה תובנות גילית על עצמך?

"בחצי שנה אתה לומד המון על עצמך. יש לך זמן להפוך את התובנות החדשות להרגלי חיים, ליישם אותם ביום-יום. למדתי להרגיש וליהנות ממה שאני עושה, כאן ועכשיו. התוצאה הסופית חשובה, אבל התהליך יותר. צריך ליהנות מהתהליך. לא לתכנן את העתיד, ולהעסיק את עצמך כל הזמן ב'מה יהיה?' אלא לתכנן את ההווה מתוך התחשבות בעתיד. ברמה הרוחנית, יש המון תובנות להמשך הדרך."

חיים מספר על מיליארד ו-200 מיליון איש מאושרים. אפילו הקבצנים שמחים. אווירה של כיף, בלי עצבנות, בלי בעיות של אגו וכבוד. מדינה חופשית, כמעט בלי הגבלות, בלי כללי נימוס וכד'. אתה יכול לעשות 'מה בראש שלך', אפילו גרפסים במסעדה...

הודו זה כאוס מוחלט, ולמרות זאת, הכול מתנהל ברוגע. והנעים הזה - היה נעים לי. למדתי אפילו ליהנות מהשעמום. מעולם לא הכרתי תחושה כזו. כאן יכולתי ליהנות ממנו, להיות עם עצמי, ועם מחשבותיי."

אחרי חודש וחצי הוא כבר רצה לחזור הביתה. נדמה היה לו שמיצה אותה די והותר, את הודו. אלא שבוקר אחד תמים, התעורר לפתע עם תובנה חדשה שגרמה לו להאריך את הטיול לחצי שנה שלמה, ואחריה - כבר לא היה אותו חיים. זה התחיל כאשר הוא וחברתו איריס, שכרו אופנוע רחב-מידות בשוק האופניים האדיר, גמעו מרחקים בדרכים לא-דרכים, הגיעו למקומות נידחים, לא-מתויירים, ליד נהרות שוצפים, התפעמו מיופיים של הרים שעל צלעותיהם בנו אנשים קטנים בתים קטנים לנו בבתי-מלון, אכלו אוכל הודי (רק צמחוני), וזהו, עכשיו מספיק, יאללה, הביתה! חיים לא נפל מהכיסא, נופים יפים לא פחות הוא ראה בדרום-אמריקה. אך לא. משהו גדול ממנו ריתק אותו למקום. מה זה היה?

חיים: "אחרי חודש וחצי, פתאום, בשנייה אחת, נפל לי האסימון! אני מתעורר בבוקר וקולט שהקצב האיטי הזה דווקא כן מתאים לי. פתאום אתה לא ממחר לשום מקום, ואין לך מטלות לסמן ב-v. הכול מתנהל ב'סל-מושן'. איטיות בדיבור, בתנועות. אתה קם, יושב, שותה, ונהנה מכל רגע. לא מתעסק במה יהיה בעוד 5 - 10 דקות. ואז אתה פשוט מתחיל ליהנות מהדברים הקטנים,

בורחים. גשם של סלעים המשיך לרדת. ראינו סלעים מתרסקים, אדמה זזה, היינו מאוד דרוכים. אך למרות זאת, משהו מבפנים אמר שלא יקרה לי כלום, מין תחושת ביטחון מוזרה. אלא שגם היא התערערה כאשר הדבר נמשך והתחזק. חששתי שעוד רגע כל ההר הזה הולך להתרסק עלינו. ואז אמרתי שאם אצא מזה חי, סימן שיש בכל זאת כוח עליון. אמרתי לו: 'לא מתאים לנו להיקבר כאן עכשיו מתחת לאדמה בפינה שכוחה זו של העולם, תן לנו לצאת מכאן בחיים!' גם הקפיצה לנהר לא הייתה אפשרית, כי עוצמת הזרם הייתה מרסקת. עברנו דרך המפולות, וחזרנו לכפר הסמוך.

בבוקר למחרת חזרנו לאותו מקום בדרכנו למטרה הבאה. ההודים עזרו לנו להעביר את האופנוע מעל הסלעים, וכך הצלחנו להיחלץ.

"למעשה, עשינו סיבוב קטן בצפון הודו. פסיק קטן מתת-יבשת זו. היינו במקומות כמו רישקיש שלמרגלות ההימליה, מיזורי, שימלה, עמק הפרוטי, דרמסלה, קאשמיר, פאנג'אב, ברנסי, רג'יסטאן. העדפנו להתרחק מתיירים ומישראלים שבאים להודו בשביל להיזרק מסטולים. רכשנו ידידים מקומיים, אמיתיים, שאם מחר אדפוק להם בדלת, הם יקבלו אותי כמו אח.

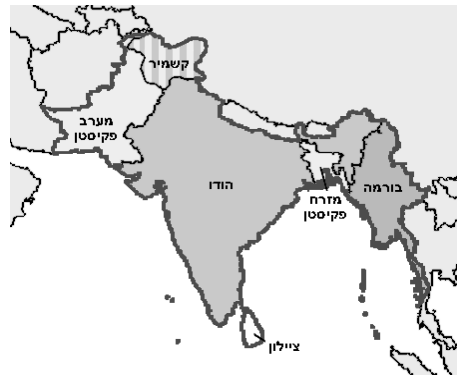
ביום הראשון למסע היינו בשוק ממאות הקבצנים השרועים ברחובות. ביום האחרון כשנסענו במונית חזרה, נגלתה לנו אותה תמונה, אלא שהפעם הבנו שזהו בעצם אורח חיים, ושניתן לגשת אליהם לטפוח על הכתף ולקבל חיוך של אושר. אושר מכלום ומהכול.

זאת - הודו".

תודה לך, חיים.

ומי אשר לב לו
הצמא לאור -
ישא את עיניו
ויבוא אלינו לאור,
ו י ב ו א !

חיים ואיריס התנסו בחוויות רבות, חלקן מפחידות עד מוות. למשל, כשטיילו באזור המדברי על גבול טיבט. הרים גבוהים, הרבה צהוב, ומפולות של סלעים על הכביש. "היינו רק שנינו, נזכר חיים. רכבנו על האופנוע בכבישים צרים ומפותלים, כשמצד אחד היה תהום, ומצד שני - הרים תלולים. איריס החלה לצלם. ופתאום החלו אבנים להתדרדר למטה. התחבאנו בגב ההר יחד עם פועלים הודים שעבדו בכביש. הסלעים המשיכו ליפול ולהתרסק על הכביש. האדמה רעדה, השמיעה קול עמום. משהו מוזר קורה כאן... גם ההודים המנוסים החלו להילחץ. אמרתי לאיריס שצריך לברוח כמה שיותר מהר! רצנו חזרה לדרך, וכשעלינו עליה, החלה עוד מפולת שחסמה את היציאה. היינו תקועים בין 2 ערימות סלעים ענקיות, רצים בבהלה מכאן לכאן. היינו בטוחים שזהו, נעלם ככה מהעולם בלי

שאישי ידע על כך...

חששנו שכל האזור ייפול עלינו. ואין למי לקרוא. אין לנו פלאפון. הרהרתי בלב: ככה, להיקבר בסוף העולם? זה לא אפשרי! רצתי להביא את האופנוע, ואמרנו 'על החיים ועל המוות' - אנחנו

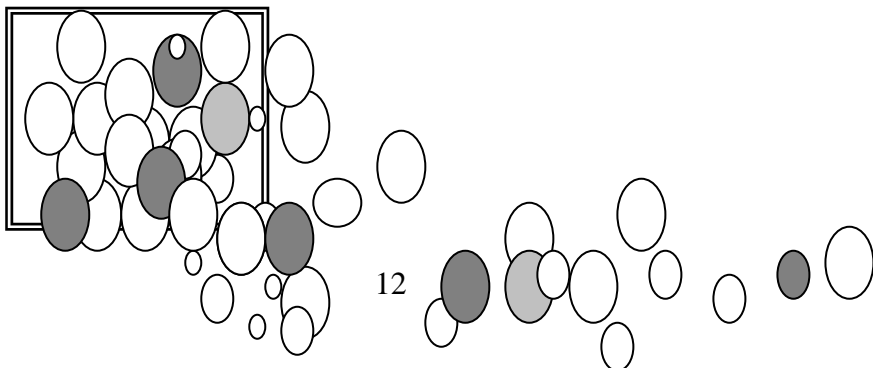
מיחזור - פרויקט בחיתולים

מסר: לארי האריס, מנהל איכות הסביבה

מצב המיחזור בארץ עדיין בחיתולים (בסך-הכול 8 שנים מאז הרצתו), והעגלה רוצה לינוק יותר ממה שהפרה יכולה להיניק. כך גם בקיבוץ שלנו. הציבור מגלה אכפתיות, ויש לו מודעות הולכת וגדלה. אך לא תמיד יש עם מי לדבר. וכך נערמים המיכלים, ומתמלאים השקים שלידם עד... הגלישה. כלובי הבקבוקים מפלסטיק שייכים לחברה פרטית ארצית שלא עומדת בעומס. במשך 3 שבועות הזעקתי את המועצה, אך לשווא. אין לי שליטה על ההורקה. זהו המצב בכל הרשויות המקומיות והערים.

המיון בבית-השיטה נחלק כך:

- * מיכלים לבקבוקי פלסטיק - 2 מיכלים גדולים מרכזיים, ו-8 מיכלים בשכונות.
 - * מיכלי נייר - 3 נקודות איסוף: ליד הכול-בו, הרמפה של המטבח, וב"שכונת אגם עילית".
 - * מיכלים לאריזות קרטון - 3 נקודות איסוף. למיכלים אלה אין להשליך חלקי קל-קר וניילון.
 - * מיכלים לזכוכית - 7 נקודות איסוף. בקבוקי יין אין לזרוק, כי אין מי שימחזר אותם.
 - * מיכלים לפחיות - 7 נקודות איסוף. (עד כה מכרנו אותם לסוחר ברזל, עכשיו אין להם ביקוש עקב ירידת מחירי הברזל בעולם).
- לא בכל המקומות יש את כל סוגי המיכלים. במהלך השנה אני מתכוון להוסיף מיכלים בנקודות השונות.
- חברים שמוכנים להקדיש מעט מזמנם באיסוף שיירי מזון (צמחוניים), יניחו אותם בפתח משק-החי - ויבורכו. (לעת הזו אני לא מאמין בהפקת קומפוסט ביתי, אז לפחות שהחיות יינהו). בנוסף, אין להשאיר שקיות אשפה מחוץ לפחים, ולא לשלוח ילדים, כי הם לא מגיעים לפח ושמים אותן ליד. אחר-כך הכלבים חוגגים ברדיוס של 20 מטר.
- בהזדמנות זו אני מבקש להודות לעובל ולמיכה סיבוני על ההיענות והתמיכה במתן מיכלים לצרכים אלה. כידוע, אני עובד ללא תקציב כלל.
- על כל מפגע תברואתי יש להתקשר אליי, אני עומד לרשות הציבור: 054-2881270.

פני החצר - כאן?

כתב: גידי שרון, רכז הנוי

אני מציע שניישים את חוקי-עזר של המדינה, ונוסיף עליהם חוקים משלנו, כדי שנוכל להמשיך לחיות במקום איכותי ומטופח.

לדוגמה:

1. אדם העולה עם רכבו על הדשא, ישלם קנס כספי.
2. קבלן בנין שלא מביא מכולה לפינוי הפסולת ולא יחזיר את המקום כפי שהיה, ישלם קנס, בהתאם לחוקי המדינה.
3. מי שלא יחנה במגרש מסודר, יקבל קנס. נוסף, יש להציב תמרורים בכל רחבי המשק, למשל, התראות על גבשושיות ועוד. היום אנחנו כבר לא קיבוץ המתנהל כמשפחה גדולה. אנחנו ישוב קהילתי מגוון שחייב להתאים את עצמו לשינויים שחלו בו ובסביבה. כדי שנוכל לשמור ולטפח את פני הישוב, יש צורך הכרחי להגדיל את תקציב הנוי ואת הצוות.

בכל השנים בית-השיטה הצטיינה בגינותיה היפות. רוב החברים דאגו וטיפחו את גינתם. בשנים האחרונות בתים רבים מאוכלסים ע"י תושבים שלא שומרים על הגינות כבעבר, ויותר מקומות נחשפים לעשבים. לכן, היום לגינות הציבורי יש חשיבות גדולה. בעת האחרונה אנחנו רואים את התגייסות הציבור בשבתות לניקיון החצר מה שמעיד על מעורבות ואכפתיות של הציבור. הדשאים והגדרות החיות תופסים מקום יותר חשוב במראה הכללי של הישוב. אנחנו, צוות הנוי, משקיע עמל רב כדי לשמור על הדשאים ולגזום את השדרות. חלק גדול של החברים נותן לנו רוח גבית ומעודד, אך, לצערי, ישנם כאלה שמזלזלים בנוהלים, עולים עם הרכב על הדשאים, ולא מתאמים עימנו כשמביאים קבלן שיפוץ. רק לאחרונה עשו מגרשי חניה מסודרים, אך הם נשארים ריקים...

בית-השיטה
אבלה על מותו של
אבישי גלבו
שנפטר לאחר מחלה קשה
ומשתתפת באבלה
של המשפחה

בית-השיטה
אבלה על מותו של
אסף כרמי
שנפטר לאחר מחלה קשה
ומשתתפת באבלה
של המשפחה

תנחומים
לדליה שרף
ולמשפחה
במות האב
שמעון צדיק

בית-השיטה
אבלה על מותו של
בנש גולדמן
ומשתתפת באבלה
של המשפחה

עקיצת דבור (סיפור לילדים)

בעקבות 'מקרה העין' של דליה סלע שנעקצה מדבור
בעודה מצלמת את הגיוס לניקוי החצר

כתבה: ניצה וינקלר

חבורת דבורים. ובכן, קפצתי ונתליתי עליו, ובכל יד מעכתי לפחות שני דבורים. לפני שהם מתו, הספיקו לעקוץ אותי. מעוצמת ההלם והכאב, צרחתי עד לב השמיים...
כמובן, שבאותו בוקר כבר לא יצאתי לטיול...

חברי החוג לקבלה
וחברים בבית-השיטה
אבלים על מותם של
הרב גבריאל ורבקה הולצברג
שליחי חב"ד
שנרצחו ע"י טרוריסטים
במומבאי שבהודו

על הקשר הקבליסטי

החוג לקבלה בהנחיית הרב הצעיר שמוליק רוזנברג פועל מזה 3 שנים בביתם של עדינה ודב. שמוליק הוא אחיה של רבקה ז"ל שנרצחה במומבאי. חברי החוג ביקרו את משפחת הולצברג במהלך ימי 'שבעה'. בית המשפחה הוא בית חב"ד בעפולה, ורבים נוהרים לתמוך ולחזק את בני הבית. למשפחת רוזנברג 11 בנים ובנות בוגרים. שמוליק ורבקה הם הצעירים שבחבורה. מעתה יגדלו הוריהם בני ה-60 את מושי בביתם. הבית שוכן ליד קופת חולים 'עומר', והוא פתוח ומזמין את הציבור. על פתיחת החוג מחדש - תבוא הודעה.

זה קרה לפני יותר מ-60 שנה. הייתי ילדה קטנה בת 6, מלאת שמחת חיים, ילדות מאושרת. זה עתה סיימו לבנות את גן 'א' ואנחנו, לימים, קבוצת "איילה", עברנו לגור בו. מסביב כמעט אין בתים, באזור הבריכה של עדי עד ארכיון החגים - מחנה אוהלים של הפלמ"ח.

בבוקר באו המטפלות, הקימו אותנו ובישרו לנו שהיום יהיה טיול עם ארוחת בוקר ל'בריכת מי לילה'. זו הייתה בריכה עגולה, מוקפת בעצי צפצפה, שיחי הדס והרדופים, רומנטית לכל הדעות. בריכה לאגירת מים שהייתה מתמלאת בלילה בעודפי מים, וביום היו שואבים ומשקים את גן הירק ואת החלקות עד כרם זיתים. (אותו תפקיד היום יש לבריכת האפס).

אבל, כל הקרקעית שלה מלאה בוך, שורצת צפרדעים, ובה קיבלנו את שיעורי השחייה הראשונים שלנו. למען האמת, זה היה די מגעיל, אבל האלטרנטיבה הייתה ללכת ברגל לסחנה להתרחץ ולחזור ברגל הביתה. כן, כן, כך זה היה פעם... (נכון להיום, מעל הבריכה בנויה 'שכונת האגם' שנקראת על שמו).

בעוד המטפלות מכינות את התיקים וארוחת הבוקר, יצאנו לחצר. חצר קטנה ומלאה מיתקנים. זה היה בתקופת הדבורים. היה בה מיתקן של מתח שהיינו נתלים עליו ומתנדנדים. מכיוון שהיה גבוה, אי-אפשר היה לראות שמעליו מטיילת לה

מוני, אמן גדול

כתבה: **רות אלון**, לפתיחת התערוכה של מוני

אחרי המופע הגדול עמדנו, מאות חברים, והתבוננו בפרצופינו. לא כולנו היינו מרוצים מפענוח פרטי הפרצופים שלנו, אבל היה עניין לזה בהסתובבות המעגלית הזו לראות, לגלות, לפטפט. ראיתי שאנחנו כן קולטים את פני חברינו, לא רק חיים זה ליד זה. מוני הוא בעיניי אמן גדול בכל דבר שהוא נוגע. מי שיש לו עדיין רהיט של מוני מן הימים ההם, שומר עליו בקנאות. ערכו עולה משנה לשנה. ומוני ילד החוץ הנצחי. כן, בילדי החוץ אני 'אשמה'. בזכות ילדי החוץ נהיינו בית-השיטה "קיבוץ גדול, והיא רוצה הכול בכול". קלטנו ילדים אלה והפכנו אותם לבנינו. ומוני הבדרן. לא צחקתי בחיי יותר משצחקתי מסיפוריו. מוני איש אשכולות, תודה שאתה חי ויוצר בתוכנו. ותודה לרחל שאוהבת אותו ו'סובלת' אותו כבר יותר מיובל שנים. אין מוני בלי רחל!

ליף הקדומה * * *

זכור את הנעורים,
את השמים השקופים
והבהירים, את ציוץ הציפורים
בעצים, את הדבורה להמתיק
לנו את החיים.
זכור אהבת נעורים ראשונה מרטיטה
את הלב. עולם יפה ופתוח.
הנה, עננים כבדים מכסים את השמיים,
רעמים וברקים הורסים כול היפה שהיה,
תוהו ובוהו שולט בעולם,
זכור את האהובים שהתוהו ובוהו לקח איתו.

זכור את הגן היהודי השמור עמוק בדי.אן.אי. שלך,
חזק הוא, מכול הברקים והרעמים שבעולם, הוא
מראה לנו את האור בקצה החושך. הרחק הרחק
מעבר להרים וימים, את השמיים השקופים והבהירים.
את האדמה הטובה שמצמיחה חיים חדשים ואהבות חדשות.
זכור את ה-9 בנובמבר 1938 ומה שבא בעקבותיו.

נתן מרון

איילת השחר - מה זה ציפון חזק?

לא מזמן התפרסמה בעיתונות ידיעה על הפיכתו של קיבוץ איילת-השחר למושב. איילת-השחר היא אחותה התאומה של בית-השיטה, אליה הלכו בפילוג מחצית מחברינו. היום יש בה 500 חברים.

על פי המתווה החדש צפוי כל חבר לקבל מגרש של 1 דונם להקמת שתי יחידות-דיור בנות 160 מ"ר, ושטח תעסוקתי של 200 מ"ר להקמת צימרים. הנכסים היצרניים יישארו בניהול משותף, והרווחים יחולקו בין כל החברים. לאחר שיהפוך למושב עובדים יוכל כל חבר להשכיר או למכור את נחלתו ואת חלקו בנכסים, באישור האגודה השיתופית. ההחלטה עדיין צריכה לעבור את הוועדה הבין-משרדית לסיווג הישובים, לאישור אחרון סופי. שאלנו כמה חברים שהיו בבית-השיטה איך נראה להם הרעיון.

יונתן: אני חושב שהוא לא היה יוצא נגד. הוא היה מבין שאין אפשרות להתקיים בלי דם חדש, וזה מה שחושבים היום בני דורו. אם איילת השחר לא תתקיים יותר, ייצא שכל דרכו הייתה לשווא. אז כדי שתהיה קיימת, צריך אנשים צעירים.

נועה הרמן (בתם של יהודה ולאה, מחזור "דרור"): הייתי כל הזמן נגד השינויים. עד היום אני חושבת שהדרך הקיבוצית - נכונה וטובה. אני מתפעלת מהורינו שהצליחו להשפיע עלינו כל כך טוב...

מוטי תירוש (מתוך יומן איילת השחר, קטע): עם כל הסימפטיה לנהוג כלפי הגמלאים לפי תקנות הסיווג של רשם האגודות, אני יודע שסימפטיה לא תעזור. הקיבוץ, להערכתך, לא מסוגל לשאת את כובד המשא. וכאן בדיוק נכנס המושב: החלוקה לנחלות, האפשרות לסחור במגרשים, לסחור בבתיים, זה המקור הכספי לכל חבר לגמור את החיים בכבוד, ואף להוריש לצאצאים. עד כאן מהעלון.

- ובכל-זאת, יש תהליך לכיוון מוגדר - איך את מתארגנת לקראתו?

אני לא מתארגנת לכלום, ואני לא חושבת על שטחים שאקבל. אני מסתפקת בבית שלי, ומבחינתי החיים יהיו אותו דבר. כמו שהוריי לא הורישו לי כלום, כך לי אין עניין להוריש לילדיי. יש לנו 3 בנים בקיבוץ, שניים מהם תושבים. מה אעשה עם הירושה, למי אתן את הנחלה האחת? עכשיו יתחילו לריב, מי צריך את זה?

רות גפן-דותן (84, מורת האהובה בכיתה ב'): אני נגד המהלך באופן מוחלט, ותוסיפי ליד זה עוד 10 סימני קריאה! הוא לא הגיוני. אני מכירה מקרוב את חיי המושב, כל משפחה רביעית רבה על הנחלה. האדם שואף למה שאין לו, והדשא של השכן תמיד נראה ירוק יותר. הדשא שלי הוא זה של השכן, ואני מרוצה. מספיק שינינו עד כה. אנחנו משלמים על כל נשימת אוויר. עכשיו בשביל "הנחלה" (איזה ביטוי מוזר...) אני גם צריכה לשלם, מאין יבוא הכסף? שיחכו עוד דור. בגילי, אני כבר לא נלחמת. רוצים ככה, אז שישגו רוב.

יונתן אדרת (בנו של אברהם אדרת המיתולוגי, מחזור "תומר"): אחוז הגמלאים הולך וגדל, עוד כמה שנים הוא יעבור את ה-75 אחוז. אם לא יעשו משהו, הוא יהפוך למושב זקנים. אני לא מבין גדול בכלכלה, אבל אם השינוי יביא אנשים צעירים, צריך לעשותו. אני אסתדר בכל מצב, רק שלא פריעו לי לטייל.

- לו אבא שלך, אברהם אדרת, היה חי יום - איך, לדעתך, היה מגיב?

הלקוח תמיד צודק!

התאים נסגרו לגישה מבפנים, והאווירה השתנתה. במקביל הושלש הדואר הפנימי. תארי לך, כל חודש לחלק 800 חשבונות חשמל, דפי תקציב, חשבונות בנקים, טלפון, דפי מידע, פלאיירים, בחירות - מה לא. המשכורת לא עמדה ביחס ישר לכמות ואיכות העבודה. עשיתי מאמץ גדול להגדלת מעגל הלקוחות, כדי שתהיה הצדקה להמשך קיומה של הסוכנות, שלא תיסגר. עבדתי יותר שעות ממה שנקבע, אך, לצערי, הגמול לא היה בהתאם".

13 שנים נתנה רחל שירות איכותי לציבור, בסבלנות, באדיבות, בדיסקרטיות, בהליכה לקראת החבר. "ראיתי את עצמי כמשרתת ציבור. בשבילי הלקוח תמיד צודק, אפילו אם הוא לא כל-כך צודק. מי שלא מבין מה פירוש המילה 'שירות', או שזה לא נובע לו מבפנים, לא יכול לתת שירות. מעולם לא הסתכסכתי עם אנשים. אהבתי את המגע עם הציבור.

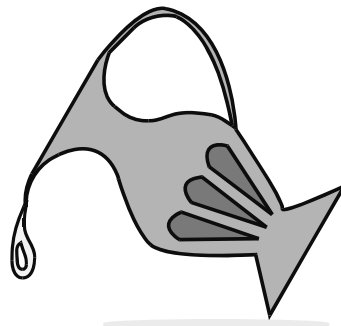
אני מאחלת לטובה מזרחי הצלחה, ואני מקווה שאוכל לעזור בהמשך".

חברת בית-השיטה מודה לרחל על השירות המקצועי והסבלני, ומעל הכול - האנושי.

התהליך הטכנולוגי שעבר על סוכנות הדואר שלנו הוא עצום. את רובו, קלטה רחל בן-יעקב עם כניסת המחשב המאפשר אין-ספור פעולות. 13 שנים עברו מאז החלה לעבוד בדואר (מהמרתף הקטן של המטבח), ועכשיו הגיעה העת לנוח, ליהנות מהגמלאות. "בהתחלה הכול היה ידני, משחזרת רחל. בשנת 2000 עברנו למקלט חדר-האוכל, התאים הוחלפו, והעבודה הממוחשבת אפשרה ביצוע תשלומים רבים ומגוונים: העברת בעלות, העברת כספים, תשלומי ארנונה, חשמל, אגרות, ויזה, קופת חולים, רישיונות נהיגה, פתיחת חשבון בנק ועוד ועוד.

"לפני שנתיים עבר דואר ישראל הפרטה, וחברה פרטית זכתה בניהול. החברה חסלה את כל הסוכנויות הקטנות באזור, והשאירה את זו שלנו ושל המועצה. כך הוכפל הביקוש והעומס. בנוסף, הרבתה החברה בביקורות פתע ביטחוניות, שידרגה את התוכנה, והכניסה עוד ועוד פעולות שלא פעם נראו לא כל-כך מעשיות. כל בוקר הייתי צריכה להקדיש זמן למחשב, להבין את 'הפטנטים' החדשים שנכנסו, ולענות על מיילים של הדואר.

נס לא קרה לנו פך שמן לא
מיצאנו לעמק חלכנו ההרה עלינו
מעיענות האורות הגנוזים גילינו
נס לא קרה לנו פך שמן לא
מיצאנו בסלע חצבנו עד דם,
זיהי אור!

צמ פריקה

כתבה : עדנה הדר

אני רוצה להגיד תודה גדולה לרחל בן-יעקב. נכון שבמחוזותינו אין זה נהוג להגיד שבחו של אדם בפניו, אבל אני רוצה לסטות מהנהוג, להעיז ולהגיד.

רחל קיבלה על עצמה את ניהול הדואר בתקופה שהקיבוץ נקרא 'קיבוץ', ולא 'קהילה' וכך גם התנהגו האנשים. אנשי-השירות היו במקרים רבים נותנים לחבר הרגשה שהוא מטריד, לפעמים עונים לו, ולפעמים משלחים אותו כלאחר-יד. על כל פנים, החבר היה יוצא עם טעם חמוץ בפה... ורחל, אצלה השירות לחבר הפך לראשון במעלה, לצורך החשוב ביותר. היא ראתה את עצמה בראש וראשונה כמשרתת ציבור. ואל יקל הדבר בעינכם.

אני זוכרת שהגעתי בפעמים הראשונות לדואר, וביקשתי משהו, בדחילו ורחימו, והיא ברוחב-ליבה: "מה זאת אומרת, אין בעיה!" ומיד הפסיקה את עבודתה, התפנתה אלי ושאלה: "מה עוד?" והוסיפה: "אם לא תגיעי בשעה הקבועה, אחכה לך כדי שתוכלי להביא דואר דחוף". השמעתם כדבר הזה? כן, זוהי רחל.

כמה הייתה עצובה שרשות הדואר הצרה את צעדיה, והיא לא יכלה לתת שירות כפי שחשבה לנכון. רחל אוהבת את החברים, והחברים אוהבים אותה. משימות הדואר הלכו וגדלו, ורחל נשאה לבדה בעול. גם שכבר הרגישה את הלחץ, לא נתנה לאף אחד הרגשה שהוא מכביד עליה. מעטים ידעו עד כמה הלחץ כבד.

אני מקווה שתצליחי להעביר למחליפיך לא רק את העבודה המקצועית, אלא גם את רוח האדם שבך. מאחלת לך כל טוב.

באהבה,

עדנה

לביבות בטטה

מתכון בריאות - ענת ענתבי

מזל טוב
לרות אורן ומיכאל ירובעם
 להולדת הנכדה - אלונה
 בת ליונתן ועינת אורן
 בבית-יצחק
 לסבתא-רבה **חנה אורן**
 (שזו הנינה ה-17)
 צרור ברכות לך
 ולבני המשפחה

מזל טוב
לפולי ואדי קון
לאוקסנה ואנטולי צ'רניקוב
 להולדת הנכדה - טליה
 בת לנדיה ודקל (קלאודיו) קון
 בישוב נהורה שבלכיש
 זר ברכות
 לבני המשפחה

מזל טוב
לתמר ויצחק ישראלי
 להולדת הנכדה - רעות
 בת לאסף ונטע
 בקרית-ביאליק
 שפע ברכות
 לכל המשפחה

אימי עשתה לביבה לי
 לביבה חמה ומתוקה,
 יודעים אתם לכבוד
 מה יודעים אתם,
 לכבוד מה?
 לכבוד החנוכה.

הערה: הכמויות לא הכי מדויקות. אפשר להסתמך על הניסיון עם לביבות תפוחי-אדמה. הכמות היא בערך ל-10 לביבות קטנות.

1. מקלפים בטטה בגודל בינוני, ומרסקים בפומפיה. מכניסים בצל קטן קצוץ, ואפשר להוסיף (לא חובה) מעט קולרבי מרוסק וגזר קטן.

2. אל הירקות המרוסקים מוסיפים 3-4 כפות סולת (אני משתמשת בסולת מלאה), נתבל בעדינות במלח ובפלפל. נערבב היטב כדי שהקמח יתפזר יפה בתוך הירקות.

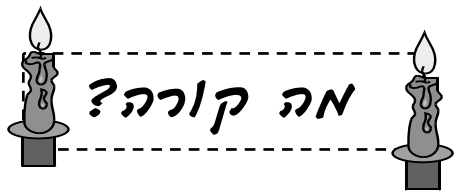
3. נכניס 2 ביצים פנימה ונערבב היטב, (יתכן שיהיה צריך עוד ביצה). לתת לתערובת לעמוד כמה דקות כדי שהרטיבות תיספג.

4. על אש חמה לחמם מחבת גדולה מרוחה בשמן (עדיף שמן קנולה בכבישה קרה. אפשר גם עם חמאה), ליצור מהתערובת לביבות בגודל כף, ולהניח על המחבת, ולשטח מעט. לכסות את המחבת עד שישחימו. לבדוק ולהפוך לצד שני. יתכן שצריך לטפטף עוד מעט שמן. לשחק עם האש שתהיה בחום הנכון.

5. כדי למנוע מצב שהשמן ייחרך, אחרי כל מחזור יש לנגב היטב את המחבת (אפשר גם לשטוף קלות) משאריות השמן השרוף ולהתחיל שוב לשמן, לחמם ולטגן.

להגיש חם, רצוי מיד!

בתיאבון ולבריאות!

מה קורה?

יאיר וקרן גל ובתם יובל, יעל ושמואל בן-שימול וילדיהם, דגן ושרה ברוך ובנס.

@ למשק-החי הגיעו דיירים חדשים: חוטמנים חמודים ממשפחת הרקונים. יש להם אף ארוך וזנב חצוף ומתנשא. מוזמנים להגיש 'שלוס'.

@ יצא מכרז לריכוז ועדת תרבות. מספר חברים ותושבים הגישו מועמדות. ראיון מסכם עם **רחלה**, יערך אחרי הבחירה.

@ ביום אחד כוסו מגרשי החנייה באספלט שחור, על פי הוראותיו המדויקות של **עמיקם**. תודה ולהתראות בהמשך.

@ ברכות חמות מכל הלב לרחל בן-יעקב על השירות המעולה שנתנה במשך 13 שנים (ר' עמ' 18). **לטובה מזרחי** שנכנסה לנעליה - שלוחות ברכות חמות ובהצלחה!

@ ברכות המשתחררות: רעות ארטו ורחל גוטמן. רעות נכנסה לעבוד בגיל הרך, ורחל ירדה לאילת לעבוד בצוות בידור במלון "דן". בהצלחה לשתיהן.

@ במתנ"ס עובדים כעת יעל אייזנבאום ממולדת **ושני וינר-לוי**. שתיהן מחליפות את **כרמית אונר**. לכרמית - המון תודה על המסירות והיצירתיות, ובהצלחה לנכנסות. **@ "ההר" מתמלא אורות:** נכנסו לבתיהם החדשים: **הדר ועוזי אהרון, טל (שונרי) ואיתי שביט, שירי וגרהם דובסון, מירי בן-דוד ובתה,** ואו-טו-טו **קטי ויעקב דורי**. בשעה טובה, ורק נחת!!

@ גשם: עד כתיבת שורות אלה ירדו 74 מ"מ. זה עדיין לא זה. מקווים ומתפללים לפתיחת ארובות השמיים **@ "מועדון הסינימטוב" קוצר הצלחה** רבים נהנים מסרטי מופת בהנחיית **דורית צמרת**.

@ פרשת השבוע ו"מעגל השנה היהודי" נערכים ע"י **מכון החגים ומכון שכטר**, אחת לשבועיים, בהשתתפות חברים ותושבים.

@ בכנס חגיגי ציין הטכניון מלאת 90 שנה לעזריה אלון. בכנס השתתפו בכירי המרצים בנושאי טבע, נוף וארכיטקטורה. הטקס היה מרשים ומכובד. מזל-טוב לעזריה, נרגשים ומאחלים לך עד מאה ועשרים!!

@ רן שריג ויוסוף פרג הודיעו על סיום תפקידיהם בניהול הקהילה בתום 3 שנים.

@ במלאת שלושים לפטירתו של אבישי גלבוע נערכה אזכרה במרח"ב. **@ בפגישת "מטה מול מטה"** של המועצה האזורית הועלו נושאים רבים לטיפול. בין השאר, הובטח לטפל בשיפוץ אולם הספורט, בסיוע לתקציב חג המשק, במגרש משחקים, בשיקום תשתיות ועוד. מה ייצא מזה? ימים יגידו...

@ הפאב השכונתי פתח את שעריו לכל תושבי בית-השיטה! (ראה כתבה בעמ' 9). הצוות המוביל מודה לכל התורמים מזמנם, כספם וחפציהם. שאפו ליוזמה המחממת את הלב והגרון!

@ תנועת הישוב: הצטרפו כתושבים **ליבנת ורון ולטר** ושלושת ילדיהם,

"שיטים"

חנוכה, א' בכסלו, תשס"ח, 22.12.08
גיליון מספר 2771

ראיונות ועריכה: **אפרת שלם**

מערכת: **ניצה וינקלר, גלעד טל, ענת ענתבי**

הגחה: **נטע גלבוע**

הדפסה: דפוס "להב", טבריה

efratbat@bethashita.org.il